

DET ÄR INTE ALLT SOM GÅR SOM PÅ RÄLS!

I början av 2011 var gubben, jag och nära åttio andra i mogen ålder, på dagsutflykt med rälsbuss till hemlig ort i Småland. De här resorna planeras och arrangeras av ett duktigt par i vår bygd och resorna är mycket populära.

I skuggiga skogspartier var rälsen dold under snö och kunde anas som en slingrande vit orm framför oss. Rälsbussen tog sig fram sakta, sakta – tills det tog stopp. Där skogsmaskiner korsat spåret låg hårt packad snö och is, vilket gjorde det omöjligt att ta sig fram.

Vi satt nära förarutrymmet och där var det packat med nyfikna gubbar, däribland min.

En högljudd man hade pratat om sin förträfflighet under stor del av resan och fortsatte att göra det nu med synpunkter kring hur räddningsarbetet borde skötas.

Några av herrarna var ute för att hjälpa till men de flesta var kvar och kommenterade det hela. Maken var försvunnen men jag trodde inte att han lämnat tåget eftersom ytterkläderna låg kvar.

Tiden gick och det kämpades med hjälp av spade, hacka och motorsåg. Genom fönstret såg jag en man som kånkade på en tung sten som han tänkte släppa ner på rälsen för att få isen att lossna. Mellan alla tappra försök så rörde sig tåget en liten bit för att sedan stå stilla igen.

Plötsligt började det rulla igen och strax efter kom gubben min tillbaka, rödblommig och med tindrande ögon. Han hade varit ute och hjälp till och tyckte att det hela var mycket uppiggande och spännande.

Jag tänkte – att såhär kan det vara i vår kristna vandring också. Spåren som det är tänkt att vi ska följa är svåra att se och det går inte att ta sig fram på ett säkert eller effektivt sätt. Några har synpunkter om vad som bör göras åt saken medan andra tar vad som finns till hands för att färden ska kunna fortsätta.

Kan det kristna livet jämföras med en rälsbuss som färdas längs sina givna spår – eller är det mer som ett terrängfordon som tar sig fram som det vill?

Som nykristen trodde jag att allting skulle, så att säga, gå som på räls. Att inget ont skulle kunna hända och att allt skulle bli som man bad och trodde!

Detta var åttiotal och det fanns en mängd böcker om steg-för-steg metoder till helande, befrielse, ekonomisk framgång, lyckliga äktenskap och så vidare. Dessa böcker behöver inte vara fel i sig och det har absolut hjälpt många – men det är inte alltid så enkelt.

Det går inte alltid på räls ... Och så går tiden ...

Frustrationen växer och irritation och besvikelse kommer som en följsjukdom när det inte alls blir så som det predikats eller skrivits. Besvikelsen utvecklas till bitterhet om man inte gör något åt det. Problemet med att låta bitterheten få fäste är att den många gånger riktar sig mot Gud – för det är ju hans ord som inte håller måttet. Allt man hört, och uppmanats att tro på, kommer ju därifrån. Det är svart på vitt helt enkelt.

Och om Gud inte håller sina ord – vem finns då att lita på? Om inte Guds ord tål att bygga på, vilken grund kan då bära mig? Kan jag bäras överhuvudtaget eller är det meningen att jag för alltid måste gå mina egna vägar och hoppas på att komma undan de värsta hemskheterna och stormarna. Då trodde jag att det skulle gå som på räls ... Men det gjorde det inte!

Såna där tankar kunde studsas mot sinnet och även stanna kvar och göra sig hemmastadda. Ja åtminstone tills jag insåg att Gud är den han sagt i alla fall – oavsett hur mycket jag gnällde.

Tillbaka till de där terrängfordonen som inte behöver några vägar för att ta sig fram. Är vi kristna mer att likna vid dessa?

Nej den kristna vandringen går varken på räls eller kan ta sig fram hur som helst – det handlar om en "hand i hand vandring" där den ena handen är liten och osäker – den andre är stor, varm och stadig. Den senare är full av kraft men samtidigt så oändligt varsam. Den vet vad den vill och vart den leder ...

Det är hit vi borde komma – till en barnlig trygghet och förtröstan. Men det är alltför få som har den där orubbliga tryggheten och tillförsikten.

Under vår livsvandring kan vi bli allt från "lite tilltufsade" till "illa sargade" – oavsett om vi tror på Gud eller inte. Men vissheten om att Gud tar hand om en på bästa och kärleksfullaste sätt, bär ända in i evigheten. Men hur stämmer det – hur kan vi bli illa sargade om Gud är med oss? Jaa du – hade jag svar på det så ...

Det är mycket som är svårt att förstå och jag försöker inte ge sken av att göra det. Vi behöver se ett människoliv i ett större och längre perspektiv och inte bara i lösryckta fragment.

Ibland ges vi möjlighet att se vad som blev frukten av det som bara verkade vara av ondo. Men många gånger får vi stå med frågorna obesvarade. Hur det än är så går det att vara trygg ändå och förtrösta – även om man inte förstår. En ingrediens som vi ofta glömmer, när till exempel bönesvar uteblir, är TID! Rätt tid! Inte **min** tid – utan Guds tid.